

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 229/2024-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Mgr. Petrom Balážom, advokátom, Volgogradská 10964/19, Martin, proti postupu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6Ssk/80/2022 a jeho rozsudku sp. zn. 6Ssk/80/2022 z 31. októbra 2023 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 27Sa/9/2020 z 24. februára 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 11. marca 2024 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom najvyššieho správneho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6Ssk/80/2022. Navrhuje rozsudok najvyššieho správneho súdu sp. zn. 6Ssk/80/2022 z 31. októbra 2023 (ďalej len „napadnutý kasačný rozsudok“) v spojení s rozsudkom krajského súdu (ďalej aj „správny súd“) sp. zn. 27Sa/9/2020 z 24. februára 2022 (ďalej len „rozsudok správneho súdu“) zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Domáha sa i náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa správnou žalobou domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu – Sociálnej poisťovne, ústredia (ďalej len „Sociálna poisťovňa“) č. [REDAKOVANÉ] zo 7. februára 2019 (ďalej len „rozhodnutie Sociálnej poisťovne“) a rozhodnutia generálneho riaditeľa Sociálnej poisťovne č. [REDAKOVANÉ] z 24. októbra 2019 (ďalej len „rozhodnutie riaditeľa Sociálnej poisťovne“) vo veci priznania invalidného dôchodku sťažovateľovi.

3. Správny súd žalobu sťažovateľa rozsudkom z 24. februára 2022 zamietol.
4. Proti rozsudku správneho súdu sťažovateľ podal kasačnú sťažnosť z dôvodu, že krajský súd nevykonal ním navrhnutý dôkaz – znalecký posudok na určenie dátumu vzniku jeho invalidity, a to ani napriek zjavne rozporným a nedostatočne odôvodneným záverom posudkových lekárov nachádzajúcim sa v administratívnom spise žalovaného.
5. Najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom kasačnú sťažnosť sťažovateľa zamietol a účastníkom konania právo na náhradu trov kasačného konania nepriznal.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ uvádza, že v jeho právnej veci spornou nebola otázka, či je sťažovateľ invalidný a ani v akom rozsahu mu má byť priznaný pokles miery schopnosti vykonávať doterajšiu činnosť, ale otázka okamihu vzniku invalidity sťažovateľa.
7. Sťažovateľ poukazuje na to, že žalovaný (Sociálna poisťovňa) vychádzal pri určení dňa vzniku invalidity sťažovateľa z odborného lekárskeho posudku MUDr. Vasiľákovcej z 18. októbra 2019. Tá určila za deň vzniku invalidity dátum 16. január 2017, čo je deň, keď sťažovateľ podstúpil operáciu chrbtice – stabilizačná operácia s náhradou 3. driekového stavca. V rámci správneho konania, ako aj konania pred súdom namietal skutočnosť, že dátum vzniku invalidity nemôže u neho korešpondovať s dátumom operácie chrbtice, ktorou sa malo odstrániť zistené ochorenie – osteolytické ložisko 3. driekového stavca spôsobujúce mu náhle zdravotné ťažkosti, keďže do novembra 2016 sťažovateľ nemal s chrbticou žiadne problémy, nemohol mať a ani nemal dlhodobo nepriaznivý zdravotný stav pretrvávajúci minimálne jeden rok.
8. Sťažovateľ argumentuje, že kasačný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že sťažovateľ nepredložil posudok, ktorý by vyvracal závery posudkov, z ktorých vychádzal žalovaný. Tento záver súdu sa podľa jeho názoru nezakladá na pravde, keďže súčasťou spisu bol posudok zo 4. júna 2019, v ktorom je ako deň vzniku invalidity sťažovateľa uvedený dátum 19. marec 2018. Z obsahu toho posudku je zrejmé, že z neurologických vyšetrení vykonaných v marci a októbri 2018 bola zistená ťažšia porucha dynamiky driekovokrižovej chrbtice v teréne po náhrade stavca L3.
9. Sťažovateľ, poukazujúc na protichodné závery lekárskeho posudkov a viaceré zjavné logické nezrovnalosti, navrhol, aby súdy v rámci prejednávania jeho správnej žaloby nariadili vo veci znalecké dokazovanie na odstránenie uvedených rozporov. Správne súdy takýto dôkaz nevykonali.
10. Sťažovateľovi v dôsledku nesprávneho stanovenia dátumu vzniku invalidity nebola zohľadnená doba vykonávania prác od 1. júla 2017 do 11. júla 2017, pričom zastáva názor, že jeho invalidita mohla vzniknúť až po objavení sa všetkých následne zistených porúch a ich „zastabilizovaní“. Sťažovateľ, odvolávajúci sa na § 71 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v rozhodnom znení (ďalej len „zákon č. 461/2003 Z. z.“), tvrdí, že to mohlo byť až rok po operácii, každopádne najskôr až vtedy, keď boli bezpečne zistené poškodenie svalov a nemenný stav chrbtice a jej pohyblivosti.
11. Sťažovateľ uvádza, že pôvodne mu bol priznaný dôchodok v (podľa jeho názoru) správnej výške rozhodnutím, ktoré mu síce nebolo doručené (zo strany Sociálnej poisťovne došlo k jeho

stornovaniu), ale výplata dôchodku v tejto výške mu bola poukázaná. Následne mu bolo doručené „Oznámenie o výplate dôchodku na účet“, opäť v pôvodnej výške 168,30 eur podľa rozhodnutia Sociálnej poisťovne, ústredia č. [REDACTED] zo 7. februára 2019, od najbližšieho výplatného termínu, t. j. od novembra 2019, vždy 12. dňa v kalendárnom mesiaci. Rozhodnutie o priznaní invalidného dôchodku v sume, ktorá mu bola aj skutočne vyplatená, mu nikdy doručené nebolo. V prípade ponechania invalidného dôchodku v tejto výške pri vyplatení sume 4 635,30 eur za obdobie od 19. marca 2018 do 11. novembra 2019 by suma mesačného invalidného dôchodku predstavovala čiastku 234,60 eur oproti priznanej sume 164,00 eur resp. 168,30 eur. Aj táto skutočnosť podľa sťažovateľa vytvára pochybnosti o správnosti určenia dátumu vzniku invalidity.

12. Sťažovateľ namieta, že „*bolo nanajvyš potrebné, aby súd nariadil súdnoznalecké dokazovanie*“, avšak nebolo mu vyhovené, čím došlo podľa jeho názoru k porušeniu jeho označených základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru a dodatkového protokolu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

13. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základných práv sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu postupom najvyššieho správneho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6Ssk/80/2022 a jeho napadnutým rozsudkom v spojení s rozsudkom krajského súdu.

14. Ústavný súd už v minulosti konštatoval, že správne súdnictvo je primárne prostriedkom ochrany subjektívnych práv adresáta výkonu verejnej správy v jej najrôznejších podobách. Len sekundárne je kritériom poskytovania tejto ochrany zákonnosť verejno-mocenských aktivít verejnej správy. Inými slovami, správne súdnictvo v systéme právneho štátu nemá slúžiť naprávaniu nezákonnosti vo verejnej správe bez akéhokoľvek zreteľa na dopad eventuálne zistenej nezákonnosti na subjektívno-právnu pozíciu dotknutého. Účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe ako takej, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, proti ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná. Správny súd spravidla nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (IV. ÚS 596/2012, I. ÚS 178/2014, III. ÚS 502/2015, II. ÚS 588/2016).

15. Ťažiskom ústavnej sťažnosti je nesúhlas sťažovateľa so skutkovými závermi správnych súdov (a príslušných správnych orgánov) v súvislosti s učením vzniku invalidity sťažovateľa. Sťažovateľ namieta, že najvyšší správny súd neodstránil protichodnosť odborných posudkov v jeho právnej veci, keďže nevyhovel jeho návrhu na nariadenie znaleckého dokazovania, a tým malo dôjsť k porušeniu jeho označených práv.

16. V súvislosti so sťažnostnou argumentáciou sťažovateľa týkajúcou sa protichodných odborných posudkov vo vzťahu k otázke určenia vzniku invalidity sťažovateľa ústavný súd poukazuje na tú časť odôvodnenia napadnutého kasačného rozsudku najvyššieho správneho súdu, v ktorej v zhode s krajským súdom (bod 34 rozsudku správneho súdu) uviedol, že pokiaľ sťažovateľ poukazoval na odborný posudok o invalidite zo 4. júna 2019, tak odborný posudok s takto uvedeným dátumom vzniku invalidity nebol podkladom na vydanie žalobou napadnutých rozhodnutí.

17. Z odôvodnenia napadnutého kasačného rozsudku (bod 39) vyplýva, že posudková lekárka sociálneho poistenia, Sociálnej poisťovne, pobočka Čadca, posúdila 5. decembra 2018 zdravotný stav žiadateľa – sťažovateľa o invalidný dôchodok. Podkladom na posúdenie jeho zdravotného stavu na účely určenia miery poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť boli: prepúšťacia správa z hospitalizácií v Detská FNsP Banská Bystrica z 12/2016, 10/2017, 12/2017, Detské oddelenie KNsP Čadca 12/2016, lekárske vyšetrenia: neurochirurgické 12/2017 a 2/2017, neurologické z 4/2017, 5/2017, 9/2018, kúpele ŠLÚ Kováčová 11-12/2017, EMG vyšetrenie z 10/2018. Následne (7. februára 2019) bolo Sociálnou poisťovňou vydané prvostupňové rozhodnutie vo veci nároku sťažovateľa na invalidný dôchodok. Generálny riaditeľ Sociálnej poisťovne odvolanie sťažovateľa proti prvostupňovému rozhodnutiu Sociálnej poisťovne zo 7. februára 2019 zamietol rozhodnutím z 24. októbra 2019, pričom podkladom tohto rozhodnutia bol lekársky posudok posudkového lekára sociálneho poistenia Sociálnej poisťovne, ústredia so sídlom v Žiline z 18. októbra 2019, ktorý za rozhodujúce zdravotné postihnutie účastníka konania zhodne určil choroby podporného a pohybového aparátu podľa kapitoly XV, oddielu E, položky 4 písm. b) prílohy č. 4 k zákonu č. 461/2003 Z. z. so 45 % mierou poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť od 16. januára 2017 a súčasne určil podľa § 70 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. invaliditu, ktorá vznikla v čase nezaopatrenosti dieťaťa.

18. Po podrobnom preskúmaní napadnutého kasačného rozsudku ústavný súd konštatuje, že kasačný súd nepopiera existenciu odborného posudku zo 4. júna 2019, na ktorý sa odvoláva sťažovateľ, keďže zo samotného odôvodnenia rozsudku vyplýva, že sťažovateľom namietaná „protichodnosť“ tohto posudku bola odstránená posudkom posudkového lekára z 18. októbra 2019, ktorý bol zároveň podkladom rozhodnutia generálneho riaditeľa z 24. októbra 2019. Vzhľadom na uvedené považuje námietku sťažovateľa o protichodnosti odborných posudkov a potrebe nariadenia znaleckého dokazovania v jeho právnej veci za nedôvodnú.

19. V súvislosti s argumentáciou sťažovateľa, že invalidita mu nemohla vzniknúť 16. januára 2017, čo je deň, keď sťažovateľ podstúpil operáciu chrbtice, ale až po objavení sa všetkých následne zistených porúch a ich „zastabilizovaní“, teda „až rok po operácii, každopádne najskôr až vtedy, keď bolo bezpečne zistené poškodenie svalov a nemenný stav chrbtice a jej pohyblivosti“, a o nesprávnej aplikácii § 71 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. ústavný súd poukazuje na závery správnych orgánov, s ktorými sa stotožnili i správne súdy, že miera poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť žalobcu po posúdení zdravotného stavu posudkovými lekármi sociálneho poistenia bola v priebehu správneho konania zhodne určená na 45 % od 16. januára 2017, od neurochirurgom indikovaného operačného zákroku, pričom v čase diagnostikovania ochorenia, liečby aj posúdenia zdravotného stavu na účely invalidity bol sťažovateľ študentom súkromnej umeleckej školy, t. j. nezaopatreným dieťaťom. Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že sťažovateľ pred vznikom invalidity, pred 16. januára 2017, nezískal žiadny deň obdobia dôchodkového poistenia, nesplnil podmienku získania potrebného počtu rokov obdobia dôchodkového poistenia na vznik nároku na invalidný dôchodok podľa § 70 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z., ktorá je menej ako jeden rok. Podmienky nároku na invalidný dôchodok splnil podľa § 70 ods. 2 v spojení s § 72 ods. 3 zákona č. 461/2003 Z. z., od dovŕšenia veku 18 rokov. Sťažnostnú námietku, ktorou sťažovateľ žiadal priznať invalidný dôchodok podľa § 70 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z., kasačný súd preto vyhodnotil ako nedôvodnú.

20. Ústavný súd v súvislosti s námietkou sťažovateľa, že pôvodne mu bol priznaný dôchodok v (podľa jeho názoru) správnej výške rozhodnutím, ktoré mu síce nebolo doručené, ale výplata dôchodku v tejto výške mu bola poukázaná na jeho účet, poukazuje na relevantnú časť napadnutého rozsudku kasačného súdu, v ktorej uvádza: «... na správnosť uvedeného záveru nemá vplyv ani rozhodnutie číslo [REDAKOVANÉ] zo 17. 09. 2019, ktorým generálny riaditeľ Sociálnej poisťovne podľa § 218 ods. 2 zák. č. 461/2003 Z. z. na základe odvolania [REDAKOVANÉ] podaného proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne, ústredie č. [REDAKOVANÉ] zo dňa 07. 02. 2019 vo veci priznania invalidného dôchodku rozhodol tak, že zmenil napadnuté rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredie tak, že „Podľa § 70 ods. 1, § 82 a § 293dx zák. č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov [REDAKOVANÉ] od 13. 03. 2018 priznal invalidný dôchodok v sume 394,80 eur mesačne; a podľa § 82 a § 293dsx zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov od 1. januára 2019 zvýšil invalidný dôchodok na sumu 405,10 eur mesačne“. Podkladom pre toto rozhodnutie bol posudok posudkového lekára sociálneho poistenia Sociálnej poisťovne, ústredie so sídlom v Žiline, ktorý konštatoval medicínsky opodstatnený dátum neurologického vyšetrenia, ktorý dokumentoval funkčný nález na chrbtici s dostatočným časovým odstupom od operačného výkonu, po absolvovanej kúpeľnej liečbe, t. j. od 19. marca 2018 s tým, že invalidita vznikla v čase nezaopatrenosti. Žalobca vo svojich vyjadreniach na toto rozhodnutie žalovanej poukázal napriek tomu, že toto rozhodnutie mu nebolo ani doručené. Táto okolnosť nemohla ovplyvniť správnosť preskúmaného rozhodnutia žalovanej...»

21. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

22. Sťažovateľ, ktorý je v konaní pred ústavným súdom kvalifikovane právne zastúpený, stavia ústavný súd práve do pozície súdu vyššej (ďalšej) inštancie, ktorá by mala nanovo prehodnocovať skutkový stav a z neho vyplývajúce právne závery. Takýto postup však s odkazom na už citovanú judikatúru nie je v konaní podľa čl. 127 ústavy možný.

23. Pre posúdenie zachovania základného práva na súdnu ochranu je relevantné, že pri rozhodovaní o kasačnej sťažnosti sa kasačný súd zrozumiteľne a ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal s argumentáciou sťažovateľa a objasnil závery, ktoré ho viedli k jej zamietnutiu. Argumentáciu najvyššieho správneho súdu ústavný súd považuje v okolnostiach posudzovanej veci za dostatočnú a zrozumiteľnú, založenú na právnych záveroch, ktoré majú oporu v zákone, resp. nepopierajú podstatu, zmysel a účel aplikovaných ustanovení relevantných právnych predpisov v súvislosti s rozhodovaním o kasačnej sťažnosti, ktorou sťažovateľ napadol rozhodnutie krajského

súdu o jeho žalobe proti rozhodnutiu generálneho riaditeľa Sociálnej poisťovne vo veci priznania invalidného dôchodku.

24. Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého kasačného rozsudku najvyššieho správneho súdu ako celku dospel k presvedčeniu, že nevybočuje z aplikačnej praxe kasačného súdu v súvislosti s posudzovaním kasačnej sťažnosti proti rozhodnutiu krajského súdu o žalobe proti rozhodnutiu generálneho riaditeľa Sociálnej poisťovne vo veci priznania invalidného dôchodku podľa § 70 ods. 2 v spojení s § 72 ods. 3 zákona č. 461/2003 Z. z., nemožno mu pripísať charakter excesu, ktorý by v sebe zahŕňal črty svojvôle, a je preto potrebné ho považovať za výraz autonómneho súdneho rozhodovania, do ktorého ústavný súd nemá dôvod zasahovať.

25. Z uvedeného vyplýva, že medzi napadnutým kasačným rozsudkom najvyššieho správneho súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú.

26. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd konštatuje, že ich porušenie sťažovateľ namieta v priamej príčinnej súvislosti s namietaným porušením základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže dospel k záveru, že napadnutým kasačným rozsudkom najvyššieho správneho súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, nemohlo dôjsť k porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci nemohlo dôjsť ani k porušeniu uvedených práv. Preto aj túto časť ústavnej sťažnosti odmietol pri predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

27. Z hľadiska predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti je podstatná požiadavka plynúca z § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde, a to požiadavka relevantnej ústavnoprávnej argumentácie (konkrétne skutkové a právne dôvody) vo vzťahu k rozhodnutiu, ktorého zrušenia sa sťažovateľ domáha v petite, ako aj § 45 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 tohto zákona neustanovuje inak. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha, čím zároveň vymedzí rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti. Ústavný súd osobitne zdôrazňuje, že viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené zvoleným advokátom.

28. V bode 2 petitu ústavnej sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd zrušil napadnutý kasačný rozsudok „v spojení“ s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 27Sa/9/2020 z 24. februára 2022.

29. Nevyhnutným predpokladom, aby ústavný súd mohol pristúpiť k zrušeniu rozhodnutia, je to, že ústavný súd v prvom rade vysloví porušenie základného práva vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré má

zrušiť. Inak povedané, ústavný súd nemôže zrušiť rozhodnutie orgánu verejnej moci, ak najprv (vychádzajúc z petitu) nevysloví, že predmetným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva (m. m. II. ÚS 270/2021, II. ÚS 99/2022).

30. Ak teda ústavnému súdu už samotná formulácia petitu ústavnej sťažnosti sťažovateľa vôbec nedáva možnosť vysloviť porušenie práv sťažovateľa rozsudkom krajského súdu, ústavný súd nemôže zrušiť jeho rozhodnutie, aj keď sa sťažovateľ zrušenia petitom ústavnej sťažnosti domáha.

31. Ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí.

32. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. apríla 2024

Peter Molnár
predseda senátu